

РЕШЕНИЕ

№ 1905

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5228** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във връзка с чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на В. Т. А., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. П., срещу Решение № 2701/20.04.2022 г. по адм. дело № 3993/2021 г. по описа на АССГ, I отделение, 69 състав, с което е отхвърлен искът, предявен от В. Т. А. срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени в периода от 15.03.2021 г. до датата на предявяване на иска на 05.04.2021 г. поради липса на адекватно лечение на разкъсване на мускул на десен хумерус.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът се явява лично, като поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Представя писмени бележки по делото.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – в съдебно заседание не се представлява. От процесуалния му представител юрк. В. е постъпило становище, в което заявява, че оспорва касационната жалба и моли тя да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от

прокурор К., която счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С Решение № 2701/20.04.2022 г. по адм. дело № 3993/2021 г. по описа на АССГ, I отделение, 69 състав е отхвърлена исковата претенция на В. Т. А. срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени в периода от 15.03.2021 г. до датата на предявяване на иска на 05.04.2021 г. поради липса на адекватно лечение на разкъсване на мускул на десен хумерус. Съдът е приел, че не са налице твърдените от ищеца бездействия на длъжностни лице от СБАЛЛС-С..

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно.

Касационният състав споделя изводите за неоснователност на предявената искова претенция.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Според чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според ал. 2 на същата разпоредба, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че е установено задължение за затворническата администрация за осигуряване на благоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и мярката „задържане под стража“.

За да бъде основателен искът по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да са налице кумулативно три предпоставки: действие или бездействие на орган по изпълнение на наказанията в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени вреди в резултат на извършените действия или бездействия и причинно-следствена връзка между настъпилите имуществени или неимуществени вреди и действията или бездействията на съответната администрация.

По делото е установено, че В. Т. А. в процесния период е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-гр. П.. Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че от ищеца не са доказани твърдените бездействия на длъжностни лица от СБАЛЛС-С.. Не е установено лишеният от свобода да е указал дължимото съдействие за провеждане на назначеното му лечение, като подаде писмено заявление за превеждане на сумата от 320 лв. за извършване на Я. изследване. По делото са налице доказателства, от които се установява, че не е безспорно дали извършването на Я. не е

противопоказно за лишения от свобода, както и че на същия са извършени други медицински прегледи, както и необходимите интервенции за лечение на разкъсване на мускул на десен хумерус.

Касационният състав приема, че не е налице неизпълнение от затворническата администрация на законоустановеното задължение по чл. 3 от ЗИНЗС, както и чл. 3 от ЕКПЧОС, според който никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унизително отнасяне или наказване.

С оглед изложеното, като взе предвид, че административният съд изцяло е приложил стандартите за защита на правото по чл. 3 ЕКПЧ по отношение на ищеца, намира, че съдът е постановил решението си изцяло в съответствие с материалния закон, без наличие на нарушение на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора не следва да бъдат присъждани разноски на страните по делото. Неоснователно е направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Нормата на чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС не предвижда заплащане на юрисконсултско възнаграждение при отхвърляне на иска. Цитираната норма е специална и дерогира правилото на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр.чл. 144 АПК.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2701/20.04.2022 г. по адм. дело № 3993/2021 г. по описа на АССГ, I отделение, 69 състав.

ОТХВЪРЛЯ искането на процесуалния представител на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.